

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci **žalobkyně: O. T.,** zastoupené Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem Plzeň, Františkánská 7, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3,** o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, ze dne 12. 2. 2004, č. j. 59 Az 225/2003 - 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nadepsaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-6099/VL-20-08-2003 ze dne 1. 12. 2003. Tímto správním rozhodnutím byla žádost stěžovatelky o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (azylový zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 325/1999 Sb.“) zamítnuta jako zjevně nedůvodná, neboť stěžovatelka ve správním řízení neuváděla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb. Soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná, neboť ze všech úkonů stěžovatelky v průběhu správního řízení je zřejmé, že Ukrajinu neopustila z důvodu pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině

nebo zastávání politických názorů. Skutečnosti uváděné stěžovatelkou nejsou podřaditelné pod žádný z důvodů pro udělení azylu, a žalovaný proto nepochybil, jestliže její žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb. Soud totiž ve shodě s žalovaným zjistil, že důvodem žádosti stěžovatelky o azyl byla její snaha ukrýt se před možným jednáním vyděračů na Ukrajině a snaha o legalizaci pobytu v ČR. Soud zjistil, že žalovaný měl dostatečné podklady k tomu, aby si učinil úsudek o skutkovém stavu a aby mohl posoudit důvodnost žádosti. Žalovaný se věcí zabýval odpovědně a svědomitě. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Ani námitku stěžovatelky, že žalovaný nemohl její žádost o azyl posoudit důkladně, pokud ve věci rozhodl rychle, neshledal soud důvodnou. Vzhledem k těmto skutečnostem krajský soud v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V podané kasační stížnosti stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu v celém rozsahu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Naplnění důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky soudem, a sice zda je možno na její případ vztáhnout § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb. Uvádí, že se na Ukrajině dostala do finančních problémů, kdy po ní neznámé osoby požadovaly zaplacení fiktivních dluhů, resp. výpalného. Tito údajní věřitelé k vymáhání pohledávky použili osob ze zločineckých struktur a stěžovatelka tak byla ohrožena nejen na zdraví, ale i na životě. Pokud hledala ochranu u státních orgánů před vydíráním, pak zjistila, že i tyto jsou součástí zločineckých struktur a ona tak nemá šanci zajistit si ochranu své osoby. Z tohoto důvodu stěžovatelce nezbylo než vycestovat ze země a požádat o azyl. Je přesvědčena, že s ohledem na uvedené je u ní dán důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) cit. zákona, neboť patří do sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur a je těmito strukturami pronásledována právě z toho důvodu, že není členem těchto struktur a domovský stát tuto situaci toleruje, resp. sám jejich tvorbu podporuje. Stěžovatelka poukazuje na čl. 65 metodologické Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka, z nějž dovozuje, že tam, kde obyvatelstvo páchá diskriminační nebo jinak postihující činy, mohou být tyto považovány za pronásledování, pokud je orgány vědomě tolerují nebo nejsou schopny zajistit účinnou ochranu. Naplnění důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatelka spatřuje v tom, že žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování, a na základě takto zjištěného stavu nebylo možno ve správním řízení o udělení azylu spravedlivě rozhodnout. Žalovaný podle ní nerespektoval její situaci, že jako účastník azylového řízení má jen velmi omezené možnosti pro zajištění důkazů o perzekuci v domovské zemi, když krajský soud tuto skutečnost nechal zcela bez povšimnutí. Naplnění důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spatřuje stěžovatelka v tom, že soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda správní řízení netrpělo procesní vadou. Stěžovatelka je přesvědčena, že i v případě, kdy neuvedla konkrétní skutkové důvody pro svá tvrzení o porušení procesních pravidel, měl krajský soud přezkoumat správní rozhodnutí a řízení z hlediska dodržení procesních předpisů. Žalovaný se měl porušení procesních pravidel dopustit minimálně tím, že nedostatečným způsobem provedl dokazování ve věci. Shledává rovněž rozpor rozhodnutí s ust. § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Stěžovatelka nesouhlasí ani se způsobem, jakým se soud vypořádal s tvrzením žalovaného o neexistenci překážek vycestování. Soud přehlíží, že stěžovatelka nepovažuje svůj návrat do domovské země vzhledem k chybějící ochraně ze strany policie za bezpečný. Na Ukrajině jí hrozí nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení. Po zjištění státních orgánů, že požádala v České republice o azyl, bude podrobena persekuci, resp. administrativní

šikaně ze strany milice a dalších státních orgánů, přičemž v této souvislosti odkázala na Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv za rok 2001. Stěžovatelka se tedy domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro přiznání překážek vycestování, kterými se žalovaný ani soud v odůvodnění svých rozhodnutí nezabývaly. S ohledem na uvedené důvody stěžovatelka navrhla Nejvyššímu správnímu soudu, aby kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť potřebuje být nadále přítomna v České republice, aby mohla uplatňovat svá procesní práva u soudu.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žádost o udělení azylu byla stěžovatelkou podána dne 18. 11. 2003 a pohovor k žádosti o udělení azylu na území České republiky byl se stěžovatelkou proveden dne 21. 11. 2003 v p. s. V. L.. Pohovor byl na žádost stěžovatelky veden v ruském jazyce za přítomnosti tlumočníka. Z informací, které stěžovatelka uvedla v návrhu a jež jsou zaznamenány v protokolu o pohovoru, Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka na Ukrajině podnikala formou prodeje na trhu. V roce 2003 však začala mít problémy s neznámými osobami, které označila jako mafii, které po ní požadovaly poplatky za to, že bude moci prodávat své zboží na tržišti (tzv. „výpalné“). Takový požadavek byl nezákonný a jeho cílem bylo osobní obohacení. Opakovaně jim nezaplatila, neboť požadované peníze nevydělala; to však uvedené osoby nezajímalo. Když jim nezaplatila ani později, začalo být vyhrožováno jí i jejím rodičům. O pomoc nikoho nepožádala, ani policii, neboť byla upozorněna, aby se na nikoho neobracela, neboť v opačném případě by to pro ní mohlo skončit špatně. Na jiném místě Ukrajiny se stěžovatelka své problémy řešit nesnažila, neboť je přesvědčena, že situace je všude stejná. Vzhledem k tomu, že se obávala o svůj život, odjela ze země. V České republice pobývala na turistické vízum, poté nelegálně; o azyl požádala až v okamžiku, kdy jí bylo uděleno správní vyhoštění. Od rodičů zjistila, že osoby, jež jí vyhrožovaly, jim vyhrožují i nadále a že by se jí v případě návratu na Ukrajinu špatně vedlo. Podle prohlášení stěžovatelky proti ní nikdy nebylo vedeno trestní stíhání a nikdy nebyla ona sama ani nikdo z rodiny členem žádné politické strany či organizace.

Podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb. se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle § 2 odst. 6 cit. zákona se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Podle § 16 odst. 1 písm. g) cit. zákona se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12. Podle § 16 odst. 2 cit. zákona lze takové rozhodnutí vydat nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení o udělení azylu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě v rozsahu důvodů uvedených v kasační stížnosti, avšak shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Podle zjištění Nejvyššího správního soudu totiž v daném případě byly skutečně dány důvody pro zamítnutí žádosti stěžovatelky jako nedůvodné z důvodu uvedeného v § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb. Ve správním řízení bylo dostatečným způsobem zjištěno, že stěžovatelka měla na Ukrajině problémy s lidmi, jež označila za mafii, kteří po ní požadovali zaplacení fiktivního dluhu a kteří ji posléze, když nezaplatila, začali vyhrožovat. Jiné problémy však stěžovatelka podle svých vyjádření ve správním řízení neměla. Stěžovatelka tak měla problémy se soukromými osobami mimo státní struktury, které ji obtěžovaly ve spojitosti s jejím podnikáním. Jednání soukromých osob bez vazby na státní strukturu lze sice za určitých okolností považovat za pronásledování ve smyslu tohoto zákona, je tomu tak však pouze tehdy, je-li je možno připsat státu v tom smyslu, že je státem podporováno či trpěno nebo že stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Z informací obsažených ve spise nelze dovodit, že by stát jednání „mafie“ podporoval. Stěžovatelka se poté, co jí bylo vyhrožováno, neobrátila na policii ani na žádný jiný příslušný orgán se žádostí o pomoc. Za takových okolností však nelze negativní chování soukromých osob vůči stěžovatelce bez dalšího přičítat státu, resp. nelze učinit závěr, že domovský stát není schopen odpovídajícím způsobem ochranu před takovým jednáním zajistit. Stěžovatelka až v kasační stížnosti tvrdí, že ochranu u státních orgánů sice hledala, zjistila však, že i tyto jsou součástí zločinecký struktur. K tomuto tvrzení, jež je v příkrém rozporu s tvrzením stěžovatelky ve správním řízení, soud s ohledem na § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlédnout nemohl. Nejvyšší správní soud naopak zjistil, že stěžovatelka ve správním řízení nejen netvrdila, že je pronásledována nebo že má důvodné obavy z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 cit. zákona, nýbrž netvrdila ani to, že by byla vůbec pronásledována ve smyslu § 2 odst. 6 cit. zákona. Pro posouzení zjevné nedůvodnosti žádosti o udělení azylu je rozhodující skutkový stav v okamžiku vydání rozhodnutí správního rozhodnutí. Za takových okolností byly ve správním řízení splněny zákonné podmínky proto, aby žalovaný ve lhůtě 30ti dnů ode dne zahájení správního řízení o udělení azylu přijal rozhodnutí o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) cit. zákona. Je-li tomu tak, pak žalovaný správní orgán a následně ani krajský soud povinnost zjišťovat důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb. neměly. Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud nezjistil naplnění stižního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatelka dále v kasační stížnosti namítá porušení procesních předpisů správním orgánem, konkrétně nedostatečným způsobem provedené dokazování, kdy v důsledku této skutečnosti nebylo možné spravedlivě rozhodnout, a porušení § 47 odst. 3 správního řádu, v důsledku něhož je odůvodnění rozhodnutí nedostatečné. Stěžovatelka tím dovozuje existenci vad řízení spočívajících v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí měl zrušit. Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že je v něm založena žádost o udělení azylu, vlastnoručně psané tzv. důvody žádosti, jakož i protokol o pohovoru k žádosti o udělení azylu, který byl se stěžovatelkou proveden. Informace obsažené v těchto listinách jsou podle Nejvyššího správního soudu dostatečným podkladem pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., neboť z nich jednoznačně vyplývá absence tvrzení azylově relevantních důvodů, která je podmínkou aplikace cit. ustanovení. Správní orgán má povinnost prověřit existenci důvodů pro udělení azylu ve smyslu § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona cit. zákona pouze tehdy, jestliže jsou důvody uvedené v § 12 cit. zákona žadatelem

o azyl alespoň tvrzeny. V daném případě však důvody uvedené opakovaně stěžovatelkou ve správním řízení žalovaný vyhodnotil tak, že nejde o důvody podřaditelné pod některý z důvodů uvedených v § 12 cit. zákona, a Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jestliže stěžovatelka ani netvrdila důvody, pro něž lze azyl podle zákona udělit, nelze žalovanému účinně vyčítat, že neprováděl rozsáhlá dokazování, kterými by nad rámec vlastních tvrzení stěžovatelky „dohledával" jiné v úvahu přicházející důvody, pro něž stěžovatelka o azyl ve skutečnosti žádá, neboť v takovém případě mu § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb. přímo ukládá žádost jako zjevně nedůvodnou zamítnout. Z tohoto pohledu neobstojí ani argument stěžovatelky, že měla jen velmi omezené možnosti pro zajištění důkazů o perzekuci v domovské zemi. V dané věci došlo k zamítnutí žádosti stěžovatelky o azyl jako zjevně nedůvodné proto, že netvrdila skutečnost svědčící o tom, že by byl v zemi svého původu pronásledována z důvodů uvedených v § 12 cit. zákona, a nikoliv proto, že důvody své žádosti o udělení azylu neprokázala, resp. že nepředložila dostatek důkazů o azylově relevantních důvodech. V posuzovaném případě bylo předmětem dokazování pouze to, zda stěžovatelka alespoň tvrdila důvody podřaditelné pod cit. ustanovení, a z tohoto pohledu nebylo třeba, aby stěžovatelka jakékoliv důkazy předkládala či označovala. Ve světle těchto skutečností je třeba posuzovat i otázku, zda je rozhodnutí žalovaného dostatečně odůvodněno. Ust. § 47 odst. 3 správního řádu stanoví, že v odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Jestliže žalovaný vydává rozhodnutí podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., kterým zamítá žádost o udělení o azylu jako zjevně nedůvodnou, musí být z odůvodnění takového rozhodnutí dobře seznatelné, zda jsou splněny předpoklady pro vydání takového typu rozhodnutí. Musí být z něj předně zřejmé, jaké důvody žádosti o azyl uvedené žadatelem žalovaný posuzoval, zda je vyhodnotil jako azylově relevantní, tj. podřaditelné pod některý z důvodů uvedených v § 12 cit. zákona, jakými úvahami se přitom řídil, z jakých jiných podkladů vycházel a na základě kterých právních předpisů rozhodoval. Podle Nejvyššího správního soudu žalobou napadené rozhodnutí žalovaného o zamítnutí stěžovatelčiny žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné z pohledu uvedených požadavků obstojí, a nelze jej tak považovat za nedostatečně odůvodněné. Z pohledu posouzení splnění požadavků stanovených v § 47 odst. 3 správního řádu pak zejména není třeba, aby se v odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné zabýval důvody, které by případně mohly být azylově relevantní, avšak které žadatel o azyl ve správním řízení neuvedl, když naopak uváděl pouze důvody, které správní orgán vyhodnotil jako takové, které prima facie neumožňují udělení azylu podle zákona č. 325/1999 Sb. Proto Nejvyšší správní soud neshledal naplnění stěžovatelkou tvrzeného důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Dále stěžovatelka dovozuje existenci důvodu podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť soud se podle jejího názoru řádně nevypořádal s otázkou, zda správní řízení netrpělo procesní vadou. Naplnění tohoto důvodu však Nejvyšší správní soud neshledal. Z kasační stížností napadeného rozsudku vyplývá, že se krajský soud zabýval jednotlivými námitkami stěžovatelky uvedenými v žalobě ohledně porušení procesních ustanovení správním orgánem. Jestliže tak učinil obecným způsobem, tj. ověřoval, zda se žalovaný zabýval žádostí stěžovatelky o azyl svědomitě a odpovědně, zda vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, zda je z rozhodnutí zřejmé, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití kterých právních předpisů, na základě kterých rozhodoval, a pochybení žalovaného v tomto smyslu neshledal, činil tak v souladu s obecnou formulací žalobních námitek použitou stěžovatelkou. Ze zásady dispoziční, kterou je řízení o žalobách

ve správním soudnictví ovládáno, jednoznačně plyne zásadní význam co nejpřesnějšího uvedení žalobních bodů v žalobě, neboť soud se při přezkumu správního rozhodnutí (s výjimkou taxativně stanovených případů) omezuje pouze na posouzení existence důvodů nezákonnosti správního rozhodnutí, které žalobce dovozuje. Pokud není v žalobě žalobní bod blíže specifikován odkazem na konkrétní skutkové okolnosti, není soud v souladu s uvedenou zásadou povinen, ani oprávněn za žalobce chybějící skutkové důvody dovozovat či konkretizovat. Za nesrozumitelnou pak vzhledem k textu odůvodnění rozsudku krajského soudu soud považuje námitku stěžovatelky, podle níž jí měl krajský soud vytknout, že k ustanovením správního řádu, které podle žaloby měl žalovaný porušit, nepřiřadila konkrétní skutkové důvody. Jak Nejvyšší správní soud zjistil, krajský soud stěžovatelce nic takového v rozhodnutí nevytkl.

K námitce nesprávného posouzení existence překážky vycestování Nejvyšší správní soud v souladu se svou dosavadní judikaturou uvádí, že v případě, kdy Ministerstvo vnitra rozhoduje o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., je výrok o neexistenci překážek vycestování ve smyslu ust. § 91 cit. zákona výrokem nadbytečným. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. nelze považovat za rozhodnutí o neudělení azylu ve smyslu ust. § 28 tohoto zákona, neboť za takové lze považovat pouze rozhodnutí, kterým ministerstvo vnitra rozhodne o neudělení azylu pro nesplnění podmínek uvedených v ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 téhož zákona po věcném posouzení důvodů tvrzených žadatelem o azyl. Za takových okolností nelze žalovanému ani krajskému soudu vyčítat, že se existencí překážek vycestování nezabývaly. K tvrzení stěžovatelky, že její návrat do domovské země vzhledem k chybějící ochraně ze strany policie není bezpečný a že po zjištění státních orgánů, že požádala v České republice o azyl, bude podrobena persekuci, resp. administrativní šikaně ze strany státních orgánů, Nejvyšší správní soud přihlédnout nemohl, neboť tyto skutečnosti byly uplatněny poprvé až v kasační stížnosti, tedy poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. K takovým skutečnostem Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží. Ze stejného důvodu nelze v kasační stížnosti účinně namítat, že se žalovaný ani soud v odůvodnění svých rozhodnutí těmito skutečnostmi nezabývaly.

Nejvyšší správní soud s poukazem na výše uvedené tedy obdobně jako krajský soud dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo v souladu s § 16 odst. 1 písm. g) cit. zákona, ve vlastním řízení pak nezjistil naplnění důvodů kasační stížnosti, a proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Vzhledem k neprodlenému rozhodnutí ve věci samé a rovněž s přihlédnutím k § 78b odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 17. února 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu